

🍏🍏🍏🍏 *Nou pomes* 🍏🍏🍏🍏

Joana Olivia

Va néixer a Menorca, Illes Balears el 1986. Des de l'edat de 10 anys sent especial interès per l'art i la pintura. El 1996 escriurà el seu primer assaig "Recordar és tornar a viure" el qual va ser premiat i publicat pel departament de cultura municipal de Ciutadella de Menorca. En ell ens introdueix una precoç necessitat de parlar dels sentiments i de les emocions a través de la paraula escrita. Acabats els seus estudis de primària i secundària a Ciutadella, inicia els seus estudis superiors d'art a Maó. El 2005 es trasllada a Barcelona, ciutat on estudia pintura i ball flamenc. Seguidament estudiarà Belles Arts. Durant i després dels seus estudis col·labora i presenta diferents projectes d'art contemporani els quals anomenarà *d'emergència*. Tots ells barregen l'experiència personal amb el compromís social i polític. Alguns d'ells arriben a criticar la situació dels anomenats *"joves emergents"*. A l'estiu del 2010 assisteix a dues residències d'art a Hongria i Romania i deferents raons visita Mèxic i Estats Units. Al retornar, un dels seus projectes més importants va ser seleccionat pel MAS de Santander i Cantàbria. Seguidament col·laborà en diferents projectes col·lectius a través d'institucions artístiques catalanes com el CCCB, Santa Mònica, Sala d'art Jove i altres. Després de patir un robatori mentre dormia al seu domicili al carrer Formatgeria, Barcelona, quedà desproveïda dels seus aparells de producció digital fet que li farà retornar a l'expressió pictòrica, el ball i l'escriptura. Al setembre del 2015, es muda a Berlín, on continuarà la seva pràctica multi-disciplinària barrejada amb estudis esotèrics i astrològics. Escriu aquesta biografia a la torre de Liebigstraße, al barri de Friedrichshain a Berlín el 18 de juny del 2019.

Joana Olivia

9 Pomes

al cicle de Sol i Lluna
progressats del 14/06/19

Aquest dillatari m'ha fet senzillament no embogir. Des del mes de Maig fins ara, no hi ha dia que passi sense que em senti un altre. Un cop a la setmana emmalaltesc. El meu cos cada dia està més cansat i la meva ment cada cop va més de pressa. Totes les lletres aquí escrites, han sigut testimoni d'un intent de callar, de silenciar la meva intimitat i no donar-ho tot amb la paraula dita i oral. Necessit guardar els meus secrets i l'escriptura és l'únic cofre que em permet guardar la paraula muda.

Avui mateix, abans d'iniciar aquest pòleg, amb la gargamella inflamada i febre, donant voltes al llit, tapada amb mantes a ple estiu, vaig pensar que necessitava molt més exercici que el sexe amb ell. Necessit el yoga, el ball, necessit l'aire. Però sobretot i ara, necessit escriure. Escriure sense parar. Escriure pot arribar a ser el millor exercici per sentir l'aire, l'aire de la ment, de les idees. Escriure en un present que és passat, en un present en veus desfetes i llunyanes, properes i mixtes. Escriure el record, la memòria, la veu.

Aquest llibret, voldria només parlar de tot el que va passar des d'aquell tres de juny el qual no vaig poder anar a treballar, "aquell dia en el qual nou pomes esperen en fila índia". (...) però es distreu contínuament amb pensaments, amb sordera, amb bogeries, amb torres i estampes de tarot per entrar i sortir constantment de múltiples i paral·lels mons. Per suportar d'una altra manera el buit de l'univers i la seva silenciosa indiferència enfront del nostre dolor. Davant del canvi i les adversitats. Davant d'allò que no podem pair mortal i immortal. Davant d'allò, que ni tan sols podem percebre, ni sentir, ni gairebé descriure de manera racional. Davant

del drama emmusteït.

(...)

Del que va passar aquell 3 de Juny. Aquella setmana de Juny. Aquell mes de juny. O poder des d'aquell Setembre del 2018 en què vaig iniciar un viatge que em portaria a pintar un quadre profètic, que immortalitzaria un temps de nou mesos, que donaria a llum aquest llibre, i que em faria tornar a l'inici i al lloc 0. Menorca.

Joana Olivia

L'escena

Aquí no s'obre cap teló ni cortinatges de vellut vermell bordeu(s).

Aquí l'expressió, el muntatge i la seva exposició són tan durs, pesats i crus, com la carn recentment tallada y penjada del ganxo corbat i afilat de metall.

9 pomes esperen en fila índia a sota d'aquest banc, en un espai mínim i ridícul.

En aquest espai mínim ple de miralls, perspectives confuses, fugues còncaves i múltiples dimensions.

El paratge que s'hi observa des de la posició d'ella, asseguda i nua, és solament la d'un mur de ciment que divideix l'aire d'aquest nítid cel blau. Per davant d'aquest mur s'eleven diverses plantes d'hort, una planta de flor i una sàlvia forta i abundant.

Avui ha estat un dels dies més calorosos d'aquest estiu, que tan sols, acaba de començar.

Se seu a sobre d'aquest coixí teixit amb fil italià i farcit de cabell

d'ovella blanca embrutida. Aquest coixí, que va ser devorat per les arpes d'aquest animallet tendre i capficat. Aquest coixí, que va ser ruixat pel vi blanc d'aquest ball etern. Aquest coixí de meditació i pau, on ella es calma després de respirar suaument, amb la seva columna recta eixerida com un elàpid verda i daurada interna, d'inici a fi.

No porta anells, però si un penjoll d'or amb una A de tipografia enroscada. "A d' Angelina i A d'Ana". Més tard, sota aquest penjoll, es col·locarà la seva navalla suïssa. No porta anells amb pedres foc o ambre, ni la serp daurada, llengua la qual senyala tal com ho disposi l'atzar. Just avui ha fet encara més immortal els forats de les seves orelles foradant-les de nou, per col·locar d'elles, dos punts de llum, d'un blanc de boira profunda. S'ha col·locat insegura, una bola de perla a cada orella.

La gitana

Durant la nit, entre els llençols de cotó blancs, s'ha trobat amb una gitana vestida de negre que caminava ràpida i decidida. Una gitana amb anelletes de perles amb forma de lluna creixent, i amb un diamant clavat, al centre de cada lluna. I així, va començar el seu dia, escrivint que es trobava al carrer, en un dia d'hivern o senzillament sense llum o llum fosca. Que a la segona vegada de creuar-se amb aquella dona, aquesta li practicava un profund reiki dintre del carruatge en marxa. Li pressionava els ovaris i li empentejava els pits cap al cel, massejant-los cap a dalt. Entre cada trot i trot de cavall i borinar de pedres, li pronunciava sense parpellejar:

_ Maó o Bolívia!

Anar-se'n lluny, o quedar-se ben a prop, però havia de ser a un lloc, on ella sabia que es trobaria de front i sense obstacles, amb la seva pròpia felicitat.

La Torre

I aquells dies no eren precisament els més feliços. Havia sortit d'aquella torre corrents. S'havia desfet de la gran majoria de les seves pertinences, veloç i amb dolor, amb la pressa dels qui encaçats són i corren perquè no els agafin. Dels seus millors vestits, s'emportà amb ella el de la fragilitat, el de la por i el del nou començament. No es va poder acomiadar, ni va poder ensepegar-se amb aquestes dues pedres arrodonides que la farien caure, sota l'herba daurada promesa. O almanco això pensava. Havia aterrat a una nova torre. La torre que ja tenia amo.

I ja u intuïa, però de sobte, es trobà amb un moix vell i d'ulls verds, silenciós, i a vegades malcontent pel seu caminar ballarí. Amb un adolescent endimoniàt a causa de la sed del sexe cru a cada despertar. Amb un home solitari, que es conformaria amb molta paciència, amb la seva intensa i dramàtica companyia. Amb un escriptor assedegat de lletres. I amb un pobre vell isolat a dintre d'aquesta torre, que estimava tant la pau dels seus murs, com a si mateix.

L'havia cortejat amb gemecs subtils i literaris, encàrrecs de color. L'havia seduït amb cançons de corda i viva veu. S'havien enredat

tots sols i solitaris, i s'havien declarat un de l'altre violant-li la ment amb aquesta mirada fixa i penetrant, que pren sense demanar, i després, embogeix de desig.

I d'ella, només quedava el seu cos daurat, aquest drama i els seus colors. Poder mai havia sigut res més que això, però ella sabia que per davant de tot, havia sigut felicitat rodona, circular, solar, i ara això, s'havia evaporat amb la pèrdua de la seva llibertat, en aquesta torre i al costat d'aquests homes i aquest moix. O almenys això sentia en el seu dol. En el seu comiat. En aquest desconegut inici encara sota la llum de la lluna plena creixent, creuant encara les barreres de cans i estanys d'aigua marina profunda amb escorpins i *crançs peluts*. Sabia que ho aconseguirien, els dos, junts com muntanyes i roques, amb aquestes banyes de brau. Aconseguirien besar aquesta herba daurada promesa. Perquè cada un d'ells era un gran quatre, i junts, eren un vuit infinit.

9 pomes

Però mentrestant, eren nou, les pomes que quedaven suspeses en horitzontal i en fila índia, a sobre d'aquell banc de fusta de pi berlinès. En aquest espai, solidificat de pedra i miralls.

El *eructus*

Al matí es va despertar inquieta i intensa. Elèctrica, com en gran part és. No va contar el seu somni aquesta vegada. Patia. Es quedà muda un dia abans de néixer. Els minuts, com cada matí passaven i s'encaminaven uns als altres, fins a complir fines hores. El gustós aroma de café als seus llavis, li va donar la força per preparar-se el dinar, sense haver ni berenat. De sobte, al fer la motxilla que hauria de portar a sobre de l'esquena fins a desposseir-se de nou, de tot quan tenia. Fins al fi i en la interrupció de cada moviment. En aquella dansa continua, en la que besa el cel i això és l'únic que la fa lliure. Lliure i serena com l'aire que mou cada gra d'arena en el batec del somni del desert. D'aquest desert daurat.

Tan muda es va quedar, que les paraules es van quedar ofegades per dintre. Sabia que quan el silenci s'apodera de la seva tempesta, els "eructus" (rots), sols ells parlen i han de treure allò que sabia que havia de treure.

I ho va intentar. Es va ajupir a ficar el cap a dintre de l'aigua més enfonsada. A olorar la més humida de les seves terres. I a cada instant, una llavor treia. Un gra, una pedra, una ombra, un univers tèrbol i dispers. Assedegada d'allò que no volia, va baixar de la torre. Caminà a les fosques amb un cos sense timó ni mariner. La seva llum se'n va anar, en aquest dia solejat i sabia que aquest dia,

ni motxilla ni abric penjaria de les seves espatlles. Ni danses ballaria.

9 pomes o l'invisible

Nou pomes, deu registres de vídeo, un quadre, i un nou llibre per recitar, suscitarien allò que fins avui, havia sigut invisible, en aquest pla de la realitat.

Mapes i 9 pomes

Es va ajupir de nou. Aquesta vegada per remoure papers i dibuixos, profecies i mapes. Va trobar entre ells, descripcions i esquemes de l'únic que devia fer. Aquella era la seva única missió, perduda en el seu propi lament.

_ Cridar i callar en silenci!

I nou pomes que aquells homes o aquell únic home que no havia de comprar res, comprà. Només nou, escolliria per iniciar un nou dia, etern de vivències.

Es va asseure. Per fi es va asseure. Per arreplegar, el poc aire que fluïa. Va poder sentir una ora a la seva ànima. Va poder fer callar les veus irrecognoscibles del passat en el seu interior.

Va intentar verbalitzar. Intentà recordar. Senyalar i apuntar. I res naixia entre aquest silenci, perquè res havia de fer, més que seure i fer etern el respir.

Només divagar podia.

Es situà!

Estàtica.

Es va fer punyal a sota d'aquest coixí sense sentir-se ni home, ni dona, ni ànima.

No era res.

No quedava res d'ella.

Res.

I així començaren a desaparèixer les nou pomes.

Les dents van foradar la pell vermellosa de la primera poma com es foraden les cireres amb les ungles llargues i esmolades. El silenci començà a ser devorat pels fòssils de la seva boca. Fòssils que marquen tot quan ja ha menjat. S'apoderà de la pell d'aquesta primera poma, del seu gust i es va beure l'aigua líquida sense saber-ho. L'acaricià amb els seus llavis mentre la boca s'obria i tancava a cada cop de dent. A cada crit ardent.

03/06/2019

00:04:52

Primer pla d'ella encenent la gravació.

Un segon pla d'ella, asseguda al coixí amb posició de flor de lotus.

Es menja la poma mirant a terra, a la poma i a la càmera.

Porta les olleres de pasta negra i vidres de *cul de bòtil*.

Sorolls de plats, d'aigua i colleres. D'ocells i d'ambulància.

Passen les vinjolites negres.

Les plantes es mouen en la dansa del vent.

La llum canvia com si els ocells volassin a sobre del punt de llum.

Algú tanca la porta i comença a parlar.

Parla de la inseguretats i la desconfiança en les relacions de parella i cap a si mateixa. Parla d'acabar amb la inseguretats que menysprea el propi talent i capacitats personals i creatives.

Últim pla d'ella apagant la gravació amb el braç esquerre estirat i el cos gairebé a quatre potes.

La posta de sol

Em distrec intentant continuar el que escrigué ara ja fa dos dies sense escriure paraula, ni en tinta ni en tecla.

Intent continuar. Reconnectar el que va ocórrer aquell dia en què vaig menjar ni més ni menys que nou pomes.

Ella, estimada amiga de la meva ànima, i psicòloga no només de professió sinó de passió, em demanà sense titubejar mentre li contava lo ocorregut. Li acabava d'explicar aquella performance, assegudes les dues una al costat de l'altre sota aquestes coca rosses al porxo de casa seva.

El nadó s'havia per fi adormit i no escoltàvem res a través de l'altaveu. Els cans jeien juganers, angoixats i comprensius al costat nostre. Ells presenten la vulnerabilitat de l'home.

No hi havia estrelles, però hores endavant, havia pogut *disfrutar* d'una llum quasi màgica asseguda en aquesta taula entre la cuina i la sala d'estar. La llum del sol en els últims instants del dia, entrant de ple a la casa per la porta principal de vidre. Però no sols el sol era màgic. La seva llum acompanyada d'un cel blau, rosat, taronja vermell i lila, sota aquest verd del camp de Menorca i sota aquest

mur de paret seca. S'escoltàven ja molt subtilment els grills. En aquest precís instant els deus estaven escollint aquesta terra de mates per beneir-se a si mateixos, amb la sal d'aquest mar turquesa, en aquest precís instant. Mentrestant tot això succeïa, jo pelava patates tendres i aquella ceba. Mentre escoltava aquella nana, per aconseguir dormir a aquell negret de vuit mesos.

La bogeria

Just quan parlàvem amb cerveseta amb mà i cigarret ella i jo. I li contava el fet, l'eclosió... les 9 pomes

Em va demenar.

_ Saps que se ten va sa pinça veritat?

I jo li respongué entre tímida i decidida.

_ Sí. Però sóc artista, i gràcies a això puc estar boga i puc donar-me aquest luxe. El luxe de la bogeria.

Mesos enrera havia assistit a una sèrie de performances de dansa i teatre. Una actriu va titular la seva peça: "I'm so sorry". Durant deu minuts no va parar de repetir aquesta expressió tartamudejant i fingint que no hi era tota. Era un drama impaible i intens, i ens va incomodar. Al fi de l'actuació, un noi jove alemany li digué:

_ M'ha horroritzat la teva peça. M'ha incomodat com cap altre i m'ha fet sentir odi. La teva actuació ha menyspreat als qui pateixen de veritat el tartamudeig, la descoordinació i l'autisme.

La performer respongué atònita i tartamudejant:

_ Ho sento. De debò. Ho sento. No era la meva intenció crear odi o menysprear a ningú. Quan estic nerviosa, quan estic a l'escenari a vegades, com ara, pels nervis, em passa que em bloqueig, que no em puc expressar, que em costa pronunciar els mots. I com que la meva obra és íntima, exprès el que sent. Sent culpa per tot el que faig, i, ho sent tan profund, tan arrelat que no ho puc ni pronunciar.

Vaig alçar la mà, i quan en van deixar parlar, intervingué diguent:

_ En la meva opinió: "L'art i la creació són estats de bogeria." Estats, en què es perd el nord i la raó. A vegades es pateixen vertaderes catarsis i en el meu pensar, és aquest l'espai idoni per patir-les.

Vaig parlar de la destrucció, de la llibertat i del no control. De la no llàstima.

Em va replicar una ballarina.

Digué:

_ Parles de destrucció a través de l'art. Quina llàstima. Joc creo, no destrueixo!

Li vaig contestar.

_ Jo quan pinto amb els colors, destruesc el color. A la natura les ones del mar destrueixen la pau que deixa la darrera ona. Devoram el menjar amb les nostres dents inclús la fruita. Les pomes. La tempesta destrueix arbres, fa caure nius amb ous d'ocells no nats. Com vols no parlar de destrucció?

De sobte una ballarina que ballà quasi bé des de la hipnosi, digué el següent:

_ A mi m'ha passat el mateix! I mireu! El meu germà petit pateix d'autisme i de vegades em deman si jo també. He de reconèixer que quan ball em deix endur per uns moviments que es subordinen uns als altres com si d'un toc és tractes. Un toc de repetició i d'un descontrol de mi mateixa que esdevé control perfecte i sincronia màxima.

Al ficar-me les sabates, un home d'aspecte tendre i intel·lectual es va acomiadar de mi i em va dir:

- Així que destruir els colors. Esquinçar el paper!!!

Li vaig fer un senyal fent un cercle amb el cap, com l'indi de la Índia, en senyal d'enteniment.

Somnis gravats I

Era a la universitat. La meva amiga d'Uruguai era la meva gran companya d'estudis. Les dues érem dues ànimes creatives i encara que ella anava directa cap al disseny de moda i maquillatge de teatre i cinema sempre trobàvem idees i nous projectes per produir juntes.

Record que la idea que presentàvem no havia tingut molt d'èxit i a última hora vàrem decidir que faríem una pintura una mica especial. Vàrem agafar una fotografia d'una model qualsevol d'una revista i la vàrem començar a dibuixar i a pintar a mida real. Tenia el cabell llarg de tan ros quasi blanc, els llavis fins i els ulls color mel, les pipelles d'un negra carbó i les celles rosses. La pell blanca i just vestia de blanc perla. Vàrem fer un retrat-collage d'aquella model i fins i tot vàrem utilitzar cabell de veritat i maquillatge. En acabar de modelar la cara amb tot el relleu i dibuixant els llavis, de sobte, la boca es va obrir i va treure un pot petit de pintura. El retrat modelat al mil·límetre va cobrar vida i obrí els ulls.

Va començar a parlar com si hagués emmagatzemat una barreja de les nostres veus, parlava com nosaltres. De seguida vam decidir que havíem de fer algú amb ella. Teníem a una preciosa model a casa. Vàrem buscar certàmens de models i finalment a la ciutat de Sevilla o Palma, es produïa una primera selecció de models. A l'acte hi havien jurats que es ficaven a parlar amb les models i així

una senyora es va ficar amb ella. La dona li explorà el cos i li demanà perquè tenia aquells forats a les aixelles i ella es va inventar una expressió uruguaia que va distreure molt fàcilment a la curiosa dona jurat. De seguida, ella ens va dir que ella sentia que havia estat abans en aquell lloc. De sobte va aparèixer la model de la revista i es va crear una expectació terrible. Tot va acabar aquí però ella no parava de dir que tot això ho havia viscut i que era tot molt estrany. Semblava un matrix. El somni va acabar aquí.

Les mans amb dits llargs netegen ràpidament la segona poma i amb la mà dreta l'apropa a la boca, perquè les dents li arrabassin la pell engroguida i vermellosa. La sosté amb un gest irònic i poètic. L'assaboreix seca i amarga. El silenci començà a ser devorat pels cants dels ocells i mou la vista cap a diferents punts. Pensativa i capficada, sap que ha de parlar, que ha d'engolir, que encara set pomes l'esperen fúnebres i neguitoses a la seva dreta.

03/06/2019

00:05:08

Primer pla d'ella encenent la gravació.

Un segon pla d'ella, asseguda al coixí amb posició de flor de lotus. S'encaixa entre les seves cames doblegades la mateixa *buola* d'acer inoxidable, que crea una perspectiva màgica i espacial des de la seva figa fins a l'infinit.

Es menja la poma mirant a terra, a la poma i a la càmera.

Resta pensativa.

Porta les olleres de pasta negra i vidres de *cul de bòtil*.

Se senten diferents cants d'ocells.

Passen les vinjolites negres.

El vent és inconstant però quan bufa fort, crea sons greus al micròfon. Se senten cotxes passar al fons.

Mossega la poma amb força i a vegades li arrabassa un tros de carn violentament.

Parla del la culpa interna. Reconeix qui és, i cap ón va. Parla de la llibertat que un sent quan es treu la propia culpa i els judicis cap a un mateix i els altres.

Tira la poma a la *buola* amb ansietat.

Mossega el darrer mos.

Es treu amb la llengua algun tros de carn d'entre les dents i se l'empassa.

De nou, un últim pla d'ella apagant la gravació amb el braç esquerre estirat i el cos gairebé a quatre potes.

El mosquit

Aquesta nit vam beure un glop més de cervesa i cada una acabà de matar el seu cigarret. Ens vam rentar les dents i ens vam retirar a dormir. Jo em vaig estirar a sobre d'aquest llit bla i pocs minuts després em vaig adonar que no estava sola. Amb jo en aquella habitació tancada de bat a bat, volava sense aturar aquell moscard o mosquit afamat, que no va aturar de picar-me i mossegar-me. Em va perforar fins i tot els meus calçons de lli color *teja*, aquells que havia comprat a principis de Març a la petita tenda de Benares. L'olor de perfum d'ambient i aquell moscard violent, varen fer impossible que aquella nit pogués dormir bé.

Els aeroports I

Ara estic a l'aeroport de Maó. Els informadors de l'aeroport cada deu minuts informen d'alguna cosa nova. El que pots portar a l'equipatge de mà; les ofertes de la setmana; els passatgers que han d'embarcar primer; l'ús gratuït del wifi; tenir cura de les nostres pertinences; el pla or, plata, safir... i tot en un espanyol molt clar però els repeteixen en un anglès mal pronunciat i això mai canvia. Per l'altre costat, em tranquil·litza l'informador o la gravació en català, em fa com ASMR. Això sí que és una gravació ben feta, sona com si hagués sigut gravada en un estudi, on les parets foren encoixinades.

També canvien molt els racons, els mobles, la decoració. Ara per exemple, m'he col·locat a escriure, en aquest racó. M'he assegut a la butaca més còmoda que la meua vista ha trobat. El viatge podia ser llarg però còmode alhora. I productiu. Enfront d'aquella taula de fusta. Sembla de bona fusta, i la seva forma es de pastís dividit en sis trossos. En sis porcions. Sis petites microtaules amb un eix central per sis gnoms o sis fullets. I el punt on es clavaria l'agulla del compàs, és ni més ni menys, que un multi connectors, endolls i usb's.

El meu telèfon mòbil ja està carregant. M'he assegut aquí per llegir-la a ella. Perquè aquesta llum tamsada i clara, il·lumini les pàgines del seu llibre com una església a sota el mar rodejat de dunes. I la llegesc a ella, la llegesc en veu mitjanament alta. A vegades, a ella la necessit llegir amb aquesta veu, per entrar en les seves escenes, en aquests paisatges, en aquests triangles i sentir cada mirada, cada respir, cada crit.

Sa Madona i L'amo

No puc escriure, quan sonen les campanes o en Morente canta per Picasso, si no tanc els ulls i mir cap a dintre meu amb els ulls que no necessiten vista ni so, sinó calma.

I començ, entre la foscor i aquest silenci intern a recordar.
Escric amb els ulls tancats i llàgrimes del sentiment.

I en aquest record em venen balances de ferro marró ennegrit i pesat. Estants amb pots de vidre buits, i bossetes de plàstic, una dins s'altre i papers de diari reciclat per embolicar i fer els comptes a l'antiga. Cèntim per cèntim.

Els ous també esperen dins es poal. Ses albergínies canten i els carabassons ballen. Ses patates escolten i els pebres callen. Ses tomàtiques brillen. Dins ses canastres.

S'escolta un concert de colors i amistat, i ens arriba una olor de carn amb pebres, de carabassonets, de coca amb tomàtiga, d'escalivada, de tumbet, d'oli i aigua i truita.

I ens arriben de fons, veus d'un cant, d'una tradició popular. Un

cant sense dents, on un guitarró acompanya veus i castanyoles, un cant ritual i de talaiots.

A Madonna li penja una *versuleta* d'or de sa monyeca. Ella sempre alegre però a vegades se la veu cansada. És una dona que no atura, però quasi sempre es manté serena. Sempre cuinant, darrere ses gallines omplint potets de *figat* o netejant vidres. Ella sempre va amb es davantal posat menys per anar a sa missa pagesa o de Sant Esteve.

I l'amo ajupit, surt de per on cauen és gínjols del ginjoler. Conta històries d'en Franco i *padrica* com és vessí del costat que canta havaneres. Sembla que per moltes balances i pesos de ferro precisos, no s'ha fet encara justícia. Ni ha passat el temps.

Colometa

Aquests són versos d'un moment llunyà. Vénen de lluny, del futur. Van ser escrits despès de tancar el llibre. D'emmarcar-lo.

Són versos, fruits d'un viatge de sis hores. D'un trànsit de mirades borroses i verdoses. De núvols amb formes fauvistes, formes màgiques i canviants. Formes d'àngels que envien besades amb ses manetes, bufant. Són verges resant, porcs afemats.

Missatges.

I ara parlaré d'una colometa.

Xerraré de gronxadors i carteres que es degraden en infinits grisos. Xerraré de quilòmetres que ella recorre volant més de pressa que els neumàtics de cotxes negres que porten a casa a alguns. Però no a la casa de la vida.

I ella corre a enviar el missatge des de l'ànima, per arribar al cor, per portar el record. Porta també la memòria, per demanar la pau i el descans després de l'últim sospir.

I així, de Hannover a Berlín, ella volava a corra cuita, estressada i fent alens. Com tots els qui corren per portar paquets, sobres i

ofrenes per carretera. Com tots els qui corren per portar coses que mai arriben. Coses massa grans, negres com munts d'asfalt. Mercaderia pesada i fosca que s'envia a partir d'aquella que no ocupa espai, que és més lleugera i suau que les plomes, que no és material.

Aquella que és fletxa i ploma. Aquella que arriba en forma de colometa tranquil·la i es dispara al cor com una flama que l'ennegreix i el podreix.

Somnis gravats II

Es despertà aquell dia despenada i encara emmalaltida. El somni però havia sigut profund i plaent.

S'aixecà i encara tenia a la retina aquelles imatges que mai sabrà com va veure en aquella pantalla de cinema de l'inconscient.

Preparà el cafè i un cop a la tassa començà a desvetllar detall per detall la pel·lícula, i digué:

_ Érem tu i jo. Vivíem com en aquesta torre però era una planta baixa i l'orientació era en horitzontal com els veïns de baix i sense veïns a dalt, el qual la convertia amb una simple casa. No teníem aquest vitrall que ens exposa tant els altres amb les nostres misèries. La casa era un rectangle blanc com una cotxeria però molt ben arreglada i allà hi teníem el nostre llit, gran i estufat ple de coixins com n'és habitual. Teníem també, l'escriptori taula i el sofà modern amb el projector al darrere, tot ben disposat.

I al final, just abans del cantó dret al fons hi havia una porta d'aquelles antigues de xalet dels 90 de fusta marró fosca i lleugera.

Just érem allà sense ser-hi, com esperits immaterials, vàrem sentir sorolls a través de la porta. Nosaltres havíem llogat tota la casa i de fet el bany i la cuina eren a dintre de l'edifici annex on s'accedia a

través de la porta al qual formava part de la casa.

Durant el somni vàrem travessar la porta sense ni obrir-la i orientat ara cap al sud-oest i ja érem a la casa més vella, a l'annex secret on hi havia el bany i la cuina.

La casa era fosca, però no per la falta de finestres. Era fosca pels cortinatges i pels arbres i plantes enfiladisses que li treien la llum. Clàssica, senyorial no tenia res a veure amb l'espai annex situat al nord-est. Era carregada de mobles antics, amb butaques i cadires forrades i entapissades amb teixits color mostassa i marró fosc clar de vellut. Mampares i cortinatges amb fils de vellut penjant. Quadres d'escenes de caça i paisatges místics. Estanteries plenes de llibres clàssics i no tan clàssics i llar de foc amb fotografies de família. Hi havia un parell de vitrines amb licors i whiskies i records de celebracions, alguns trofeus i plomes de gall d'indi i diferents aus. Hi havia un canterano amb àlbums de fotos molt antigues i monedes d'or d'altres èpoques, encens, carbó i passaports, munts de cartes i ploma amb tinter. Hi havia una figura d'una poma immortalitzada de vidre i un parell de cartes secretes al govern de la república. Tot en aquella sala d'estar fosca i acollidora llesta per a beure algunes herbes fresques acompanyades de llargues tertúlies amb un parell d'avis o senyoretetes valentes del passat. La sala feia olor de puro i anti-arnes i corcs i a paper guardat.

Vàrem passar per la cuina i no era tan clàssica però era gran i ben aconpleta. Tenia una pica de fer net a l'antiga amb sabó de pastilla i raspall, dos netejadors de pedra i força armaris de llenya i despensa. Els mobles eren una mica més alts que per a la proporció més habitual però es podia utilitzar igual.

I al centre, entre la cuina i la sala d'estar una taula rodona, colossal i majestuosa amb almenys quatre o cinc cadires, i al costat dret una estanteria de llenya i amb fines portes de vidre plena de llibres d'art.

Quan vam sentir tant d'enrenou només buscàvem qui era que

entrava a la casa i al jardí.

Vàrem caminar invisibles i de sobte al jardí vàrem veure a una noia quasi adolescent que construïa una casa de fusta a sobre la gespa.

I de sobte veiem com sortien figures que vestien de negre com gimnastes, arlequins o patinadors sobre gel. Figures lleugeres i silencioses. Elles entraven i sortien com si agafessin coses materials però nosaltres almenys no podíem veure cap contingut. De sobte em vaig trobar amb una dona de mitjana edat amb el cabell taronjós i pell blanca, semblava francesa per l'accent i em va dir que en aquesta casa hi havia grans obres d'art a dintre dels calaixos i penjats a les parets. Grans peces d'artistes coneguts mai vistes. Em va dir molts cossos nus amb posicions compromeses. Em va dir que els qui vivien abans volien vendre el contingut i per això s'ho emportaven. Nosaltres veiem els cossos negres amb posicions com d'emportar-se coses entre els braços i les mans però sense emportar-se res. Tot era misteriós i estrany.

Vaig viatjar, volant o com una bruixa viatge amb la seva escoba cap a l'altre jardí i allà a dalt d'una espècia d'altar i havia una dona amb cabell vermellós i rissat, cara arrodonida que s'assemblava bastant a l'altre de mitjana edat. Li digué: _ Que en feu aquí?, la casa està llogada per nosaltres i no volem que vingui més gent a fer no saber que!

La dona em digué que ho entenia tot molt bé i que ho sentia per tot l'enramat, que ja no vindrien més.

Hores després o no sé si just després, ens vam ficar a la casa, vàrem anar a l'espai del garatge a olorar una mica de realitat i normalitat. Feia olor de casa nostra, a l'espai on despertam i després decidirem entrar de nou però amb cos físic a la casa annexa. Vàrem entrar i decidirem cercar i xafardejar quines obres hi havia.

Als prestatges hi havia molts llibres i escultures però no vàrem descobrir res especial. De sobte se'ns va acudir fullejar entre els

llibres i allà vàrem trobar els tresors ocults, entre fulla i fulla i llibre i llibre i per darrere dels llibres i a sota. I a les portes de baix trobarem rotllos, làmines i papers plegats i a baix del moble una clau antiga i gran.

Vàrem anar al canterano i trobarem més dibuixos i pintures d'aquarel·la i oli, de paisatges impressionistes. I a dintre del canterano un altre clau a sota d'un mirall vell i mig trencat en el qual es reflectia una taula rodona molt semblant a la del davant de l'estanteria.

Era una bogeria. Tot es tornava en una gimcana d'art i en un museu.

Vàrem anar cap a la taula i just mirant vàrem veure que a baix el terra de fusta era com tallat i que les ratlles de fusta no coincidien cent per cent. Llavors descobrirem traient el pols, un forat i a dintre una tancadura.

Obrirem i descobrirem un subterrani humit i ben conservat. Obrirem una clau de llum i de sobte milions d'escultures de diferents materials des de fusta, roca calcària, fins a marbre, marfil, guix, formigó i marès. Eren desconstruccions de cossos i instruments. Vàrem descobrir litografies secretes de cossos nus i pornogràfics amb fons blau d'Ives Klein, i munts de cartes firmades amb el cognom "La Guàrdia". Descobrirem manuscrits clarament firmats per Lorca i cançons amb mots com africans o indis. Dones africanes amb vasts pits i cossos arrodonits, figures totes elles representant la mare. Mare auxiliadora, mare terra, mare africana, mare asiàtica, i infinitat de documents secrets escrits amb lletres irreconeixibles.

Menjant aquesta poma ha perdut verticalitat però ha guanyat naturalitat. Neteja la tercera poma amb un drap humit de color de rosa. Se l'observa enfeinada i decidida. La poma és més petita i vermellosa que la resta. Aquesta tercera poma l'inspira com la més poètica de les muses.

03/06/2019

00:03:51

L'escena és la mateixa que l'anterior a diferència que és més curta i no passen vinjolites negres. El seu cos està també més corbat i menys erèctil.

Se senten de fons cotxes passar i ambulàncies.

Parla de la pressió d'agradar els altres. De complaure als altres, de protegir-los. Decideix intentar *viure i deixar viure*. Fer les seves coses. Preocupar-se d'ella mateixa.

Reconeix el seu desig de ser el foc d'atenció i la seva necessitat d'agradar a tothom. Comprèn que aquesta actitud genera molta pressió a si mateixa i els altres.

Continua mossegant, reafirmant a cada mossegada tot el que ha dit.

Mateix últim pla d'ella apagant la gravació.

Gavines de mar

Em va sorprendre que el primer animal del qual ella parla siguin les gavines de mar. En aquest viatge he vist tantes gavines, a dalt del cel, a les platges i durant els capvespres just abans d'enfosquir, quan el sol es posa a sobre de l'horitzó. També les vaig veure baixar a menjar afamades. Són tal com ella diu, crits de fam. Com els crits dels nadons, de son, de gana, de gemecs.

Els aeroports II

Mentre la llegia a ella, i pocs minuts abans que comunicessin l'embarcament del vol, s'escoltava a *dalt dalt* la veu d'una jove. Vaig pensar primer que parlava en portuguès, després vaig escoltar un francès bohemí entre raspat i dolç com el d'ella. El seu era molt més rascat, de fumadora empedreïda, veu de cigaló "carajillo", de conyac francès. De moltes ampolles de vi amb cigarreta a la mà. De Chardonnay i de Sauvignon blancs. Com la veu de Bethânia recitant a Pessoa.

Somnis gravats III

Aquí a Berlín treball a mitja jornada a un *call center*. "Una nau carregada de pollastres que busquen la salvació divina" diria el professor coix. És en la meva opinió un formiguer, un esbarzer o un hivernacle ple de flors, plantes meravelloses i éssers vius carregats de talent i ments brillants. Agafem trucades curtes, llargues i solucionem problemes del primer món a gent del primer món. Ens cansen molt. Acabem amb el cap ple de ximpleries, buit de moral i originalitat. Sabem que és un risc aquest treball perquè sabem que embogim amb ell a cada trucada, a cada salut i a cada comiat. Per aquest motiu treball vint hores a la setmana només en tres dies i el resta de temps escric, pint, llegesc, mir cinema i estudiï astrologia. Però de vegades també treball com ajudant de cambrera podríem dir, a un *foodtruck* (perdoneu els anglicismes) però és així com s'anomenen. És l'AlpenTruck. La furgoneta, cuina mòbil del meu amic. Viatgem i servim menjar austríac a milers de persones arreu d'Alemanya. És el lloc on he conegut a gent meravellosa i artistes d'arreu del món a grans i petits festivals de música diversa. Ai, fins i tot m'he enamorat!

A vegades al *call center* també pots lligar, les veus poden ser molt seductores i et pots trobar a persones increïblement harmòniques i amables que sense cap dubte t'obririen casa seva i el seu cor de

seguida després de tal conversa.

Però no anava a parlar de call centers ni veus, ni foodtrucks.

En realitat anava a parlar de nuddles, o boles de menjar. Boles. En principi eren boles, com boles gegants però lleugeres, fetes de diferents coses, fins i tot de paraules, de missatges, de petjades, de somriures. Contava a la gravació que volia preparar un regal pel casament de la meva neboda. I que havia tingut la idea que volia preparar-li una bola de coses, o una cosa dins l'altre com moltes coses juntes o paquets dins paquets. I no parava de pensar amb boles i veure boles. Pensava amb recitar una poesia i la poesia eren paraules com bola, tot eren connexions i associacions de coses lligades i connectades. Inclús la poesia era en forma gràfica de bola. Embogia i tot era una bola. Rebia missatges i gravacions de veu amb forma de bola. I la gent em donava tota mena de coses per fer boles. Em donaven els seus cabells caiguts, i els mucos, i la caca i em donaven el que menjaven i els gomets. Treballava amb palla i cabells i menjar i em feia fàstic. Era un treball obsessiu i imparable i embogia de tantes boles.

Els grills. L'illa

A la carretera amb els meus pares de camí a l'aeroport. El cotxe es va returar uns segons i vaig escoltar per un moment aquell silenci. Aquest meravellós silenci del vent acariciant les fulles ovalades de les mates verdes com oliveres de l'illa. En aquella pau, aquells grills. Aquell silenci que tant estim, que tant ador. "Eu falo agora português: Eu amo esse silencio. Eu adoro esta isla."

La mestra

L'he vista tantes vegades sense veure-la. Dolça, d'ossos marcats i ulls profunds, cabell llis i nas prim. L'he vista a Berlín sense veure-la. L'he vista al meu pensament, fotogràfica.

Record aquella habitació que era com una tenda de tot i més, plena de joguets i conserves mil. Record l'olor d'aquella torre. Olor a pols i a estores una damunt un altre i al final poca netedat. Record és panets d'ai i julivert i és pans en nocilla. Record tenir a una bona amiga, una ensenyant de bondat. Una mestra infal·lible per a descobrir camins de sensibilitat. Per a descobrir la vida mateixa.

La record trista i desapareguda, somrient i ben present. La record doblegada de llàstima en una torre com un laberint, on les llaunes s'amagaven sota els llits i els crits supuraven ferides massa obertes. Històries de poder, històries de dones. Mare, filla i néta és una escala fàcil de pujar però difícil de baixar. De nena, mai vaig entendre quins horrors la podien portar al beure a la seva mare. Quins motius la portaren a aquella depressió, perquè ella sols era feliç quan bevia i bevia fins a caure a terra. D'adulta i ara, pens tantes coses que poden portar a algú al beure. Tantes i masses. Començant per la simple addicció que arriba de beure a les festes i bars, i acabar bevent als migdies i les nits i després als matins. Beure per omplir la soledat, per parlar o per entendre les

injustícies. Per calmar la desesperació. Per matar-se abans de morir de malaltia Per fer-se fortes davant la fragilitat, davant la frustració i davant d'aquell carrer sense sortida que anomenem infelicitat.

I així fins que un dia va morir i mai vam poder ajudar-la. Jo anava a cercar-la, l'anava a veure però ella no hi era o no sortia o no es trobava bé. Després jo vaig créixer i en anar a estudiar ens vam distanciar. Ella va cercar feina i va fugir d'aquell laberint. Era el que millor podia fer. Sortir.

I després a poc a poc contactarem, ens creuarem, vàrem fer fins i tot alguns cafès. Desitjaria veure-la de nou. Aquells ulls s'han mirat amb moments on la saliva no arriba i un bàtec et paralitza. Em sent còmplice del seu dolor, de la seva tragèdia i sempre m'hi he sentit. I l'estim, l'estim molt a ella, la mestra.

Una poma que sembla difícil i amarga, que agafa amb cara d'obligació i es fica a la boca amb fàstic. Una tercera poma que resulta ser la més gustosa i saborosa de totes. Una gran poma que sembrarà al test de fusta vermell i màgic. Una poma que obrirà camins de veritat.

03/06/2019

00:04:20

L'escena és la mateixa que les anteriors però es presenten alguns canvis importants. Una posició més natural, com més experimentada i per descomptat a la seva dreta ara ja esperen menys pomes. A dintre la *buola* d'acer, s'observen tres ossos de tres pomes ja engolides.

I ella, porta una navalla suïssa penjada del seu coll.

*Un gran núvol tapa el cel a sobre l'edifici gris, al seu darrere.
Els ocells canten.*

Parla de les preconcepcions, els falsos prejudicis. Es compromet amb l'evolució personal i espiritual i amb la pràctica artística. Manifesta la capacitat curativa de l'art. Expressa el seu desig per aconseguir el difícil camí de l'estabilitat. Creu que mai no ha d'abandonar el llarg i intern viatge cap a la veritat, sigui a on sigui, faci el que faci. Reconeix que té les eines per a expressar i comunicar als altres, el treball, la recerca i el procés entorn d'aquest viatge. Deixa clar la seva voluntat de ser una persona de bé i de pau.

Continua mossegant.

Es queda uns segons en silenci, immòbil.

Mateix últim pla d'ella apagant la gravació.

Money

En saber ell, el meu estimat que era a Menorca, em va dir:

_ Enviem fotografies de raconets, per estar un poquet més a prop de tu i de Menorca.

Em va dir més coses que bateguen a dintre d'un altre cofre silenciós i privat.

I, em va fer un encàrrec.

_ *Passar per Ferreries i xiuxiuejar una cançó dels Pink Floyd* _

I així ho vaig fer. Somiant desperta que un i l'altre érem dalt un hortet de Ferreries, a dalt d'una muntanya amb copa de vi, ploma i pinzell en mà, veient tota s'illa des de *lo alto*, escoltàvem aquesta cançó i brindàvem...

Vaig xiuxiuejar "Money",
perquè voldria no necessitar els doblers.
Enfora, enfora, enfora doblers!
No us necessit per tornar,
per pintar ni escriure,

ni per llegir-nos,
ni per retirar-nos a un lloc de pau
i ...
(en el fons clar que es necessiten)
I tant de bo fossin més fàcils de guanyar.

Però com deia Pessoa:

*“No sóc res. Mai seré res. No puc voler ser res. A part d'això, tenc
amb mi tots els somnis del món”.*

I sense voler el cofre silenciós i privat s'ha obert per fer lluir el
nostre gran tresor.

El nostre somni.

Escoltàvem aquesta cançó i brindàvem...
pels somnis impossibles,
per les danses,
i per l'única riquesa:
La de néixer, viure i morir allà.

La despedida

Momare em va dir abans de despedir-me.

_ Fem un tracte! Parlem per favor cada dos dies.

No record haver-la mirat els ulls. Vaig tòrcer la meva mirada al seu nas, o al buit. Però ella em va abraçar molt fort. Vaig sentir ben fort allò que anomenam amor en carn viva, en la seva pell i en la seva ànima.

El meu pare, ell no em va deixar abraçar-lo com ho faig sovint amb ells, amics, altres familiars i estimats, o com després vaig fer amb *muare*. *Mompare* m'abraçà tan sols un segon, breu, distant i apressat, nerviós com de costum. Tampoc ens vàrem mirar als ulls. I això em destrossa ara, m'impulsa. M'impulsa a escriure, a amollar-me, a alliberar-me. Em tempta, m'aixeca cap al cel.

El pacte va quedar en cada tres dies. La meva justificació va ser:

_ No vull sentir-me obligada a res. Hi ha setmanes en què saps que et parl cada dia i dies que senzillament no vull parlar. I no m'agraden les normes, ja ho saps!

Ella va fer que si amb el cap i marxà.

Una poma dura i aspre. Abans de ser portada a la boca ella es balanceja. Sembla estar entre motivada i cansada. La poma té el vermell i el groc tan barrejats que sembla marró clar. S'entrebanca en el primer mos i es queda pensativa mentre en la mà esquerra la sosté i es rasca l'esquena. La poma resta immòbil, foradada per l'infal·lible mos. Per l'infal·lible desig.

03/06/2019

00:04:23

Mateix escenari.

Cel més blau. El núvol ha desaparagut.

Se sent un avió sobrevolar la ciutat i dues ambulàncies.

Al requadre no es veuen les pomes, tímides a l'espera de ser devorades.

Parla de la manipulació. Es reconeix a si mateixa com un ésser capaç de manipular els altres i controlar per por al sofriment. Declara que vol trencar amb aquesta pràctica i deixar-se lliure de la por. Reflexiona sobre la necessitat d'acceptar el canvi i la incertesa.

La necessitat de confiar i entendre cada situació com una oportunitat per aprendre. Manifesta la importància de la seguretat i l'autoconfiança.

Fica l'ós de la poma a dintre de la *buola* i continua mossegant. Apareix una altra vegada l'últim pla d'ella apagant la gravació.

Els aeroports III

De nou aquí.

En un nou aeroport. El de Palma. El vol fôra curt. Menys de vint minuts potser. I després de localitzar la C de la terminal i de trobar el número de la porta em vaig asseure a la barra d'un bar de vins. Vaig demanar un Ribera del Duero, vermell, vivaç!. Necessità el gust d'un raïm fort i robust. Em vaig ficar a escriure.

La gent em veia emocionada, abstreta, entotsolada i concentrada com la que més. Era més productiva que el cambrer. Les paraules em sortien, consecutives i ràpides. Em sentia, ella. Amb les meves ollereres de *cul de bòtil*, de muntura negra. Em sentia vella, i era nounata. Només tenia cinc dies.

No aturava d'escoltar francés. De nou, girant el meu cap, al costat dret. Un home de bigoti, sense *perilla*, pel blanc, ulls blaus. Aquell home amb ulleres d'intel·lectual argentí em va mirar un altre cop. Em mira encantat, feliç, orgullós com el meu mestre. Estava escrivint. Avançant.

Tenia que anar-men o l'avió em deixaria a Mallorca. I potser això volia. Per reunir-me amb ell, el meu estimat. Quedar-me en

aquesta illa germana major de Menorca. Quedar-me sota la llum del sol i la humitat. Al costat d'aquest mar.

M'havia queixat durant el viatge de casa a l'aeroport. Em vaig queixar de l'aigua d'Alemanya, de Berlín. Aigua amb calç.

Digué:

_ Aquesta aigua, m'esquartera la pell com al desert al sol, l'arena en temps de séquia.

Després de tancar el meu *laptop* i acabar-me el vi, en aquesta barra on sentia suaus mirades clavades a la meva esquena, com un sent la fina brisa. Mirades de futurs lectors d'aeroport potser?, de viatjants... vaig pensar.

Em vaig disposar a trobar la porta on es connectava l'avió. C-40. C de calma, de claredat, de caragol, de cantàbric, de cor, de color, de càlid, de cap.

No aturà d'escoltar nens afemats, desesperats. No aturà d'observar i sentir aquesta llibertat que produeix en molts, aquest abandó. Abandó, d'algú o d'alguna cosa. Abandonar les seves cases per passar unes nits en un espai neutre on crear noves històries. On començar i acabar unes vacances. On visitar. On conèixer. On oblidar. On emprendre. On trobar. On veure.

Em vaig quedar dempeus, davant d'aquest cartell que escrivia clarament Grup 1. I allà vaig romandre erètil, durant vint minuts a l'espera de poder accedir a l'avió. Aquell avió que em portaria de nou a casa. En aquella torre de vidre on aquells homes m'esperaven.

No podia deixar d'escriure, continuar. Narrar, contar. Com deia.

Em vaig quedar clavada en aquella espera, amb almenys 13 quilograms a sota la meva esquena i amb la meva senalla plena.

La senalla

Portava la meva ploma ben carregada de tinta negra. Negre de Berlín com la meva motxilla. *Momare* m'havia donat un *potet* de vidre amb ametlles acabades de torrar. Duia el meu quadern i cinc llibres. Un d'ells en català original, una traducció i els tres últims traduïts a l'espanyol. La meva cartera de pell de vaqueta, de senyora, major també romania dins la senalla juntament amb aquells llibres i el meu telèfon ara en mode avió. Els auriculars pel meu telèfon, la meva corona daurada amb *topos blancs* i vaig haver de mirar des d'un costat per veure que més duia a dins, mentre escrivia en un altre temps. Vaig pensar, guardaré l'arxiu, agafaré és potet d'ametlles, en menjaré qualcuna, beure un *poquet* d'aigua i continuaré. Així escric. Escric vint línies, a vegades més i m'atur per fixar-me en alguna cosa, per adormir la meva mirada cansada.

I així ho vaig fer, vaig menjar sense contar quantes ametlles i vaig mirar a l'horitzó des d'aquella micro-finestra de l'avió. L'ala dreta de l'avió, quedava a la meua dreta i des d'allà asseguda vaig poder llegir un text diguen en anglès: "Do not walk outside this area". Era impossible caminar per aquella zona ara, vaig pensar.

Vaig albirar l'horitzó de núvols blancs i els cel fondre's. Aquella

línia infinita per sota d'aquelles ciutats blaves i blanques
desconegudes.

A l'avió

La noia del meu costat, del seient 20E, intenta llegir o llegeix interrompudament un llibre vermell en alemany. És coqueta i presumida. Ella i la seva amiga vesteixen com si foren els anys 20. Amb aquells pantalons *d'alt nobis* i aquells rellotges de corretja fina de pell.

I jo!

Jo em vaig sentir com Matahari.

Portava al dit índex, l'anell de tres peces amb pedres precioses de color robí, verda esmaragda i brillants. Al dit que assenyala, autoritat i independència. Portava el braçalet daurat de més 15 centímetres d'amplària, fet amb més de trenta fils daurats.

Portava al cos, herències en vida de la meva poderosa mare i lluna.

La sisena poma està sent tallada. És la més gran i per això la talla. Fa un caragolí cromàtic amb la seva pell grogosa i vermellova amb pigues marrons. El cercle central s'assembla a un mèlic profund. La navalla suïssa es torna útil. S'aprecia la qualitat d'allò, que ha estat buidat. Sembla una poma de guix blanc. Sembla que sa de fondre a sobre de les seves mans. Lleugera, dolça. Oh gran poma!

03/06/2019

00:05:05

Mateix escenari.

Llum més fosca.

Cel blau.

Se senten els ocells i el clàxon d'un cotxe llunyà.

Al rectangle es veuen dues pomes a l'espera i un ós ja de color taronjós.

Parla dels desitjos i de la projecció que en fa d'ells als altres. Parla de la dependència cap als altres, del necessari contacte amb un mateix. De l'estima cap a un mateix. Descricu les relacions amb les persones com un escenari de connexió, de paciència i d'espera. Parla de la necessitat d'eliminar les expectatives sobre els altres i sobre nosaltres mateixos

Fica l'os de la poma a dintre de la *buola* i amb la boca plena tanca la navalla. Es tanca de cames, i donant una passa en davant, estira el braç dret i apaga la gravació.

Les 8:15 del matí

Aquell matí em vaig despertar amb la veu dels meus pares parlar. Com em tranquil·litza escoltar-los sense cridar en aquests matins, mentre la meva mare pren el seu cafè i tots dos se senten vulnerables, un enfront de l'altre. En aquest moment, els crits són simplement prohibits i a casa nostre regne la pau. Tot sembla que la meva mare s'havia aixecat del sofà més prest que normalment. Va anar a la seva habitació a obrir calaixos i mirar, cercar a dintre d'ells. Jo encara al llit adormida, escoltà a *mompare* demanar-li en veu alta, que estava fent amb aquelles joies.

(*Momare* guarda les seves joies com als segles passats es guardaven les monedes d'or. Amb saquets, bossetes, guarda ollerres, o a vegades entre mocadors, calcetins o *roba de davall*).

I ella digué, amb veu baixa i més dolça que normalment.

_ Estic volgent trobar coses per n'Ana. Coses que no utilitz, *joietes polides* que oferir-li.

Vaig intentar dormir més, però poc després en mirar l'hora al telèfon ja eren les 8:15. M'aniria bé, aixecar-me d'hora, havia

d'organitzar algunes coses petites encara. M'aixecà en aquella casa, en aquell moment buida. Vaig veure que la cafetera també estava buida. *Mompare* va oblidar omplir-la. Em vaig prendre un cafè i en arribar els meus pares, em vaig posar a parlar amb *momare*. Vam parlar molt i jo tenia un gran problema o almenys pensava tenir-lo. Li contava tot! De llavors ençà, en què de nena em varen demanar que prometés que ho contaria tot. No solc complir tan bé les meves promeses però aquella la vaig complir i massa bé. Ella sabia quasi tot el que em venia al cap, per això vaig decidir que no llegiria mai "Tres arqueres i una fletxa" i potser cap dels meus llibres i per això poder el meu desig d'escriure. Quan escric, escric per mi mateixa. Crei blocs de lletres sobre fons blanc. Del que visc. El mateix que quan pint però amb lletres. Cont secrets que potser i sense voler compartesc després dintre d'aquestes llibreries plenes dels secrets de molts altres. A sobre d'aquests murs blancs, de paper, de palla o de ciment.

El secret

I parlant de secrets. El Papa del tarot ahir em va dir assegut a casa.
Al jardí encantat de casa, em va dir.

_ A la Roma, jo he menjat un secret i encara el tenc aquí!
(Assenyalant el seu pit)

_ Ai amic meu, amic meu.

Le Mat i na Boira

Ahir la lluna brillant, es definia clarament al cel blau marí fosc. Estava creixent. En aquest moment, els menorquins podríem dir: "com una tallada de síndria o meló". En aquells dies, on ses bruixes gronxen sota ella amb la seva escombra desgastada. Dies de pau i de molta productivitat per mi. Normalment en aquests dies el meu flux vaginal és blanquinós i dens, i les meves ungles creixen uns mil·límetres i les he de tallar.

No vaig veure cap estrella. Però just al trobar-me amb el Papa i els seus tres acompanyants, va ocórrer algú màgic. No era estrany que aquesta màgia de la realitat ocorregués just en aquell minut exacte en què em vaig trobar-me amb en ell a Menorca. Ell i jo ens vam conèixer a Berlín a l'estiu de l'any 2016 i des d'aquell dia, cada dia menys durant els nostres dies de vacances ens trobam. Ell és per a mi el Papa de les meves cartes de tarot, aquelles que vaig començar a dissenyar i encara no he acabat. I just, ahir la meva gran amiga i poetessa, em va demanar per elles. Em va proposar fer un poemari sobre les cartes, i parlar de bruixes i d'encanteris. Doncs això! En trobar-nos tots al carrer de casa meva, un ca es va atracar. Es dirigí directe cap a mi i en ell principalment, i després s'apropà als altres. Aquest gos ens va interrompre. Volia ser tocat

mentre ens olorava. Vaig intuir pel seu cabell, pel seu color de cabell, pel seu caminar o tal vegada el vaig veure venir. El vaig mirar mentre m'olorava els peus, vaig mirar el seu cap.

Ell o ella em mirà.

_ Era ella?

_ Era la Boira?

(La meva *gossa d'atura* estimada? El meu punt feble? El cavall blanc de Carlos Ibañez? La fidel i agressiva cuidadora d'ovelles?)

I el seu amo era *es loco*. El boig, calmat, tranquil, que en aquesta ocasió seguia al seu gos i no a la inversa. Això sí que semblava un encís d'un bosc gallego encantat. L'home vestia com el personatge sense número, com el zero que és fi i principi. Portava el cabell mig curt, unes mitges altes, pantalons curts i una armilla de pell. Portava braçalets i collars i un bastó de fusta. Era un pelegrí, un roda mons, un caminaire. Amb el seu gos. Només vaig trobar a faltar uns picarols penjats de la seva caputxa o de la seva bossa.

Sigui com sigui. Aquell home, era la viva imatge del boig.

De Le Mat.

I el seu gos era el meu gos!

Quan ens vam dirigir a casa i els vaig fer entrar al jardí de les delícies, l'home es va parar a la porta i ens convidà a la platja més propera a fer un foc.

I per continuar l'encís, l'amiga del Papa em demenà:

_ Per què teniu un cartell que alerta del perill d'un gos, si no en teniu cap?

Li vaig haver d'explicar la història de la Boira. L'escena tràgica de sang i olor de ferro. L'escena de dolor i de pèrdua.

Tots cinc com a participants del conte vam entendre que no hi havia dubte alguna. Que era ella i ell era Le Mat.

El 7. La setena. Taronjosa. Té llum, té potencial. Necessita creure molt en si mateixa, però té un do. El do, de ser poma i alimentar als altres amb la seva carn.

03/06/2019

00:05:01

Mateix escenari.

La llum marxa per minuts i el cel es torna d'un blau més intens.

No porta la navalla ni la cadena daurada penjades del coll.

Se senten els ocells, motors de cotxes i una ambulància.

Bufa el vent.

Passa una parella de vinjolites negres.

Es declara mestre, gurú i amb facultats per l'educació artística i per a guiar als altres al camí de la vida. Sap que si creu amb ella, aconseguirà ser valorada com a tal. Reconeix a més, les seves capacitats d'expressió creativa. Parla de la feina ben feta.

D'escoltar, d'entendre, aprendre i ensenyar.

S'acaba la poma molt més de pressa que les altres i la guarda per sembrar-la al costat de l'altre *engroguenda*. S'escolten veus de gent parlant al fons i una porta es tanca. Es queda meditant. De seguida veiem no el seu rostre però si el seu braç esquerre apagant la gravació. La seva pell és bruna.

Sa Platja gran

Le Mat ens va convidar a fer foc en aquella platja tan propera a casa. Aquella platja que tant estim, la que em fa plorar d'amor, de melangia.

Les roques, els replans. L'aigua a vegades neta a vegades bruta. El sol tot el dia. Ses ungles llargues i envernissades. Ses guitarres. Ells dos. L'espera, la nostàlgia.

Ses calades d'abans de dinar i de després de dinar. *Ses calades a la fresca* d'aquells estius en què la meva vida es va poetitzar, va trobar un sentit, es va encaminar al pas clar, d'un futur, on l'art havia de ser senzillament l'únic camí.

I mentre repàs, reescric en Català des del meu nou escriptori en aquesta torre de vidre a Berlín, mir aquell retrat quadrat amb color de 9,5 x 9,5 cm. Els replans com escultures africanes, com dues figures abraçades. Una figura de pell fosca i una més clara. I l'aigua d'un verd indescriptible que transparenta un fons marí, tot ple de les mateixes figures abraçades, una amb l'altre.

Un d'ells

En arribar a Berlín li havia de respondre el missatge del Messenger. Després de trobar-la en aquella plaça, aquell Dissabte matí, ell l'havia escrit per convidar-la precisament en aquella platja. Per potser besar-la. Ella el coneix molt bé. L'enyora. La va sentir llunyana i propera i ella no va poder evitar pensar amb tenir-lo de nou, una vegada més, aquell revòlver entre les seves cames, tant a dintre seu.

Ell era amb l'altre, justament amb l'altre. Junts, tots dos. Havia oblidat que també va estar amb ell. Ara recorda que amb ell va ser com amb l'holandès, de gran revòlver també. Ambdós van cuidar de no fer-li mal. En canvi ell no. Ell, la va obrir de bat a bat, amb aquella pistola carregada d'ardor. Recorda estar a la biblioteca de la facultat, intentant trobar, reforçar i organitzar, i de sobte el desig que la tornava boja de desig, apareixia de sobte. Ella desitjava tant aquell sexe, que de veritat, per primer cop, li va preocupar tornar-se literalment ninfòmana. Quin terme! Sempre tabú entre la gent. Sempre associada a la dona, sempre associat amb l'excés i l'obsessió. Però a qui no li ha passat algun moment a la vida?

Però que importava. Ella sabia que el sexe no era el seu fort, que mai emmalaltiria per ell. Que era algú de l'edat, temporal i passatger. Un foc que en algun moment s'apagaria i que era sortosa

d'haver-lo gaudit. Tant de bo, tots i totes poguéssim tenir experiències així on el plaer escarritxa la pell.

Vint-i-cinc anys

Continuu a l'avió.

M'he oblidat de comentar coses importants.

No em vull oblidar d'elles.

I mentre me'n record d'elles i intent fer-lis un espai entre aquestes lletres, en ve a la ment un record d'estiu, de fa almenys més de vint-i-cinc anys enrere.

Com passa el temps. Vint-i-cinc anys.

Estava a un dels garatges de casa de la meva estimada veïna. El seu pare, era un mecànic de motos antigues. Es guanyà la vida així, tota la seva vida. El so dels *tubus descape* i olor de benzina eren part de la nostra vida d'estiu. A casa seva, al costat d'aquest ficus que utilitzava com d'escala per a baixar des de dalt del mur de casa meva a casa seva. Aquell garatge ple de cadàvers de motocicletes, carruatges i cotxes antics. L'olor de pols, de rovell, d'oli de greixar tubs, de ficus i ciment i res més. Estimava casa seva com ca meva. Un terreny on vivien 2 famílies i ca s'avia. Ca s'avia d'ella, feia olor a perfum de roses i brou. Una família tan diferent de sa meva. Me n'adono ara de que vint-i-cinc anys són molts. Els suficients per recordar tantes històries, tantes voltes en bicicleta al voltant d'aquell pati de quatre o cinc *pasteretes d'obra*, una escala i tres

portells als garatges plens de motocicletes i automòbils vells.
En un garatge record que col·locava el que restaurava per vendre.
Era com una tenda tancada. Un conseeccionari. Era l'espai més prohibit a part del seu despatx.

Record, la foscor d'aquella casa. *Sa camilla* i ses butaques. Ses cortines fosques. Record aquell despatx que més bé semblava d'un ministre de guerra. Record l'olor d'*ossobuco* acabat de bullir i gelatinós dins es plat d'en Roy, aquell ca *hermòs* de cabell vermellós.

Record aquella pell suau i blanca. Aquelles *casetes* construïdes del no res.

Record el passadís immens i l'habitació d'ella, de *s'ompare* i de *sa mare*. Record aquell gran bany amb múltiples entrades. Record els plors, el drama constant inundat mentre menjàvem patates *Lays campesinas* i veiem Jumanji. La mort que es produeix de l'accident, amb aquell que no torna. Amb la desaparició, amb la recerca desesperada. Record el rostre desfigurat d'una família que va ser trista per sempre. En aquell dia que justament brillava el sol i algú massa proper a ells va desaparèixer a dintre del mar per no tornar.

En aquella casa ja no podien ser feliços mai més. I aquell home repararia més motos que mai.

I aquella va ser la primera mort de joves, d'una cadena llarga de morts en aquella illa, en la que un *s'en tem de tot* i de vegades et toca *ben d'aprop*.

Dues coses

Contava que estava fent espai per a dues coses.

La primera és que a l'entrada de l'avió vaig sentir algú ridícul. Em vaig veure a jo mateixa movent-me de banda a banda, serena com si tingués un nadó entre els meus braços.

Em vaig sentir com el mateix mar que dies enrera vaig intentar descriure i que finalment adjudicà al meu estimat que el descrigués.

Estava dempeus, a l'espera de què em permeteren caminar de nou i és meu cap no parava de voler contar, això i l'altre.

Un moviment subtil, de bressolar, de vaivé tranquil, de corrent, de riu.

Dies després de veure el mar moure's així, allà a sa platgeta de Santandria, vaig llegir a Ponç Pons. Era a casa asseguda al pati després de dinar, davall sa buguenví·lia florida.

Ell escriví: *"S'ha alçat baldreig. Damunt el mar bullent, dansen les barques"*.

Jo voldria descriure un paisatge semblant però sense barques.

A la Vall, passejant cap a sa Platja d'Es Bot, vaig observar canals d'aigua que venien de fortes corrents i desembocaven a basses

sobre arena. Vaig observar com es movien, com avançaven i formaven vetes, arrels i venes.

I aquest moviment, aquest subtil moviment de fluir, és el que voldria descriure del mar, quan sembla que no avança, suspesa en l'aigua.

La segona cosa, és que em vaig sorprendre molt quan durant aquesta espera vaig veure volar un pardalet. Ell volava a dintre de l'aeroport i probablement havia entrat per la mateixa finestra per la qual sortiria minuts després.

Era un pardalet petit.

Vaig prendre notes a la meua llibreta, vaig intentar d'escriure el que voldria escriure. Vaig continuar llegint. Volia entendre des de l'inici, que succeïa sobre l'arena d'aquella platja amb aquells tres personatges que ella acabava d'introduir-me.

Un home amb una mirada fixa, devoradora. Una dona amb els ulls tancats que volia veure i un home que caminava com un presoner perdut a la platja de gavines afamades.

No podia encara entendre perquè aquella novel·la es titulava amor, ni tampoc podia entendre perquè aquest munt de lletres dividides en micro historietes es titularia 9 pomes. Però, estava a punt d'explicar una nova *sincronicitat*.

La vuitena. La recta final. La fase balsàmica. S'intensifica? o es perd el drama i es teatralitza?. Es la que reconeixerà la frustració i el desig a través de la ironia. Verda, seca, insípida, amarga i madura.

03/06/2019

00:09:19

Mateix escenari.

La llum passa de la màxima claror a quasi la completa foscor.

Se senten els ocells, motors de cotxes i una ambulància.

El vent gairebé no bufa.

El cel és d'un blau intens.

Parla de la maternitat. De la mare. Del poema de Khalil Gibran. Parla de fletxes i arqueres. Es compromet a ser una mare, vertadera arquera que estima als seus fills com fletxes, perquè vagin ben lluny, sense por, sinó amb ganes i força. Parla del canvi, del progrés de l'evolució de tots i de les coses. Reflexiona sobre la mort i compren: "Que inclús la mort és una evolució". Diu que un nen que neix quan mor acaba un cicle per iniciar-ne un altre. I que les vides són el camí cap aquesta evolució. Parla del que es inevitable, de la companyia, l'educació i la comprensió. De la responsabilitat que cadascú té de la seva vida, de la seva ànima, i per lo tant de la seva evolució personal. Parla d'un gran repte personal. Parla d'un drama innecessari.

S'acaba la poma en silenci i en cara de fàstic. Mentrestant passen vinjolites i s'escolten ambulàncies. L'expressió es xistosa i tracte de ser irònica.

Aquest vídeo és senzillament el més paròdic de tots.

S'apaga al vídeo amb un primer pla del seu rostre.

Sincronicitats

Aquell dia en què li vaig explicar a l'amiga de l'ànima aquesta escena excèntrica en què es menja 9 pomes.
Ella em va preguntar dràsticament.

_ Per què 9?

Li respongué:

_ No ho sé. Ho havia anotat així en aquell paper on apareixien altres paraules com arc iris, àngel, fletxes, dona amazònica, *solvitio perfecta* i 9 pomes en gran i subratllat.

Totes aquelles paraules rodejaven a aquell arbre fet amb línies com un plomall a dintre d'aquell cercle.

Na Sara de seguida m'interrompé dient.

_ Quina casualitat. 9 pomes com els 9 mesos de gestació d'una dona embarassada.

Li explicà que no tenia ni idea de si això era una sincronitzat més

o el senzill atzar. Sabia que en pintar aquell quadre amb aquella terra al voltant d'aquelles dunes d'arena groga. Sabia, que era jo l'amazona i l'arquera. Era jo l'amazona que vomitava, sola, nua, vomitava pomes podrides i tòxiques. Expulsava la seva toxicitat per cada orifici. Feia el *prana* del tòxic.

Però també era una valenta arquera que disparava fletxes a les pomes d'aquell arbre, algunes fins i tot les agafava amb la mà dreta per ficar-les a la boca. Sabia el que no volia!

Altres pomes les deixava caure al terra que recentment havia llaurat. Sabia el que volia!

I que a l'ombra d'aquell arbre s'estalonava una guitarra. I que hi havia un detall molt clar, a sota, a dintre de l'arc de Sant Martí, a dintre d'aquell sol i aquella lluna. Just al punt exacte de la casa 9 entre el Mig cel a Aquari a la casa 10 i Mart a Capricorn a casa 8. Just a la casa 9!

Un fetus amb posició fetal a dintre d'un alvocat. Però un fetus ferit per una ploma al·legòrica de gall d'indi. Mesos després vaig contemplar plomes de gall d'indi a mil estampes del nadó Krishna.

9 pomes
9 mesos
Casa 9

Elles tres

M'he despertat a les 5:55. Avui quasi no he dormit. La meva gargamella inflamada em rascava el coll cada vegada que enviava una gota de saliva.

Només he pogut dormir unes hores al col·locar-me la manta de color gris, de suau textura al meu coll i al meu cos.

He despertat i m'he preparat un cafè. M'he assegut a llegir fins a començar aquest nou paràgraf. Tenia a la meva dreta els mapes, a punt i profecies i al costat esquerre, el meu diari obert i el llibre d'ella també obert. El vaig obrir per tenir la referència de com ella inicia els diàlegs.

Just arribant a Berlín de cop i volta vaig tenir la necessitat de crear un personatge nou, distant, allunyat de la meua realitat. Havia agafat notes al meu diari i així hauria de començar.

No li ficaria nom. Els noms transgredeixen els personatges, els fan poderosos o febles. Havia de ser una dona amb un passat tràgic semblant al d'una altra joveneta, adolescent, vulnerable i amb un futur similar al d'una altra, adulta, madura, d'idees clares.

La jove és una diarista precoç, activista i documentalista filmica. Va presenciar la guerra com molts altres en primera persona des d'un búnquer a Sarajevo.

La que és adulta, va ser la professora de contrabaix del meu germà quan jo tenia deu o onze anys, just després de la mort de la meva àvia. Just allà quan vaig escriure l'assaig "Recordar és tornar a viure". Hauria de ser cap al 1996 o 97. Venia d'una família Albano-Kosovar. De pell blanca i suau i cabell negre. De forma arrodonida, dolça. Silenciosa, lleugera i concentrada.

En aquest moment ella (el nou personatge) era una química de mare búlgara i de pare polonès. S'instal·là a Alemanya per acabar els seus estudis de química. En acabar i amb un bon alemany escrit i parlat va ser contractada per una empresa de químics coneguda i de renom a Berlín.

Just esperant en aquell semàfor em vaig trobar amb ella. Estava a punt de travessar el carrer quan es va posar en vermell, i ella passà feliç i contenta fumant aquella cigarreta mentre conduïa aquell mercedes gris lacat. Al seu costat com no, de copilot hi havia un home de mitjana edat d'aspecte alemany que podria ser el seu pare.

Carregava en el seu subconscient els estralls d'una guerra que va ser la consecució d'un esclat de guerres des de principis dels 90 fins a l'actualitat. A la guerra de Bòsnia, la seguirien la d'Irac, la d'Afganistan, la d'Iran i mils més.

Un dia qualsevol va decidir que no volia cap home ni tampoc volia ser mare. Va decidir que amb el salari de química pagaria la hipoteca d'aquell novè pis de luxe a Mitte des del qual podia observar cada posta de sol berlinès i cada antic museu allà a l'illa dels museus. I els diumenges seria una prostituta allà a la seva torre envidrada de luxe. Seria una prostituta de luxe d'un sol home

cada diumenge. Va decidir que després de llepar lis tres vegades els seus membres, vienint-se a sobre de tres llocs diferents del seu cos, i li fiquessin el membre després primer per la seva vagina moltes vegades i ràpidament i després molt lent li penetrassin l'altre orifici, els hi demanaria 500 euros i un passeig amb el seu cotxe de luxe per la ciutat. La condició utilitzar condó sempre i... Després d'un bany ella conduiria fumant un o més cigarros de caixa i ells s'asseuriem al costat de copilots.

I així es passava els diumenges. Llepant, sent follada pels seus orificis com cap marit feria, fumant cigarretes, feliç, en cotxes aliens de luxe.

I així la vaig veure aturada en aquell semàfor. Lliure, decidida i lleugera.

La palmera

En aquell dia ja eren les 19:00 de la tarda. El sol s'estava enfonyant rere els núvols blancs i vaporosos. Des del jardí comunitari al davall de la torre, podia contemplar aquell colom que es queda allà dalt a la cantonada del mur, en silenci i amb els ulls tancats. A s'obra de la cantonada del mur de ciment dibuixant quinze centímetres de noves perspectives suaus i orgàniques.

Pocs minuts enrere, mentre caminava em vaig trobar amb una planta al carrer just al davant del mur d'un edifici qualsevol. Estava a terra dempeus. Algú li havia arrabassat amb una brutalitat absoluta el test i li havien tallat d'un cop algunes rames.

Vaig arribar a casa carregada amb la motxilla negra a sobre les meves espatlles, pesada. Amb aquesta senalla plena penjada al coll i en la mà esquerra aquesta planta desconeguda.

És una varietat de palmera. Sembla sana. Va ser col·locada a fora de la torre, a la petita terrassa, al davant del mur de ciment. Al matí, mullada pel sol dibuixa la seva ombra sobre aquest mur. Una ombra que es mou com la brisa del vent. I durant la nit. Les dues nits que porta aquí, ha sigut arrossada per la pluja d'estiu. Aquesta

increïble pluja d'estiu que comença abans d'arribar la nit i ve carregada de trons i llamps. La palmera està esperant un nou test ple de terra on poder créixer i continuar vivint.

14.06.19

Vaig aixecar menys sorda per lo tant més feliç i positiva. Portava aquella camisa de dormir de presonera o marinera submergida. Em vaig aixecar amb llum i un bon somriure i vaig anar al sofà a abraçar a aquell home estimat. Aquell dia li vaig contar el que havia somiat. Li contà de la galeta màgica d'on sortia un cuiner japonès que et cuinava sushi i et feia esferificacions de wasabi i meló.

Vam riure tots dos.

De seguida ell va callar i dos segons després pronuncià:

_ He rebut una notícia aquesta matinada.

Li vaig demanar intrigada.

_ Conta, conta. Quina notícia és aquesta que has rebut?
Ell tot d'una respongué així.

_ Mira. No té contat moltes coses del meu pare. Coses secretes a la família. Ell va marxar a talar arbres a l'Amazonia quan jo era

un nen de 12 anys. Va marxar per més de 6 anys i tornava cada mes per veure'ns i tornar a marxar. La raó sempre ha estat fer diners, perdre diners, fer diners, perdre diners i endeutar-se finalment. Va anar al Nord de Brasil on es troba la sabana, on la calor, la fam i la set maten, on la gent no sap escriure ni llegir, on la gent es mata per diners a sang freda. Va fer diners de la tala d'arbres.

(Ho contava tot de manera silenciosa, entre ofegat i avergonyit)

Continuà dient.

_ Va fer diners i es va comprar uns terrenys que oficials colonialistes portuguesos corruptes li van vendre. Per la seva fortuna o desgràcia, eren de tribus indígenes que no tenien permisos i van ser reclamats després pel govern, però els va poder vendre abans a un boig que no li tenia por al govern, ni als rebels, ni als indis.

Va agafar saliva.

_ Un cop va recuperar els diners d'aquells terrenys va marxar al nord-est a comprar-ne uns altres amb la mala sort que havien sigut comprats per més d'un comprador. La qüestió és que no li van donar l'original del contracte, li van prendre les terres i en reclamar-les li van demanar el contracte original que no tenia i, poder això podria ser el fi de la història d'uns estafadors i un pobre home més assedegat de terres i riquesa, però aquesta matinada...

Es va parar a agafar aire. Per un moment semblava que els seus llavis no podien més de voler crear un somriure.

Finalment va somriure i digué:

_ Els ha recuperat!
Després de 15 anys de lluita, judicis, de depressió i derrota.
D'infelicitat.
Els ha recuperat!

Tot d'una em vaig alegrar molt pel seu pare.
Em va alegrar aquella notícia. Aquella sorpresa en la qual els
esdeveniments canvien el curs de les coses.
Li vaig contar de manera curta la història de la mare d'ella, de la
que parl i no anomèn. És com si cinquanta anys enrere aquells dics
i barreres haguessin frenat aquelles aigües del mar per deixar
d'inundar aquell terreny del nord d'Indoxina. Ja no tindria més
raons per morir, per emmalaltir i ella no tindria poder tantes raons
per beure.

Sabia que aquell 14 de Juny alguna cosa passaria que canviaria
l'ordre de totes les altres. Però després d'imaginar-nos a una
cabanya els dos per fi sols i amb més d'un company o companya
per aquell moix d'ulls verds. Un gos, una vaqueta, unes gallines.
Però per fi, els dos. Els dos escriptors en aquella cabanya de palla
de color argila rodejats de diverses espècies de palmeres, i sabana
mesclada amb mates i fàveres bordes i fuits semblant a litxis i
nespres. En aquella part del món on l'estiu és etern i seríem
escriptors per nosaltres mateixos perquè quasi ningú sap llegir, ni
menys català, ni menorquí.

S'esgotà és dia i en aixecar-me tot aquell somni idíl·lic ja no tenia
sentit.
Cap el capvespre abans de posar-me a escriure vestia de borinot i
ell em trobà guapa.

Vull tornar

Es dissabtes últimament no són bons dies. Despert cansada, malhumorada.

Vull tornar a Menorca.

Cada vegada se'm fa més difícil. Cada dia es cor meu em fa més mal aquí a Berlín.

M'emborratxaria de vi i cigarros cada dia i a tota hora. Em sent presonera en aquesta torre amb aquests homes i aquest moix.

Quan despert així d'insuportable, asfixiada, enyorant Menorca ell es fica al seu món *d'escolta llibres*, es fica en silenci i ni feim l'amor. Regalem algun fals o vertader somriure per mantenir sa *bona onda*, però en el fons ell sap que me n'aniria i si per jo fos, compraria a termes un *terrenet* i començaria demà a construir, a sembrar i a reconnectar.

Sentim asfíxia un cap a l'altre. Asfíxia de no saber si podré, si ho aconseguiré, si me n'aniré, si ell vindrà... si...

Jo no em vull quedar a Brasil. Si vull conèixer món, aprendre un bon portuguès escrit i *xerrat*, conèixer bona gent, però... Quan escolt tantes desgràcies, tanta violència, tanta hipocresia, tanta aparença, tanta agressivitat i misèria. I tants cossos devastats,

amputats, quants cossos inorgànics, desfets... quanta tragèdia.
Vull tornar a Menorca.
Vull sentir de nou sa pau.
Vull sentir es grills, i es sol i ses ombres, disfrutar dels meus companys, dels seus fills, de tots aquells que estim.
De la mar, del camp.
Vull tenir a *mompare i momare*, els germans i sa bona gent de tota sa vida a prop.
Vull escriure davall d'aquell ullastre sobre aquella figuera allà enfora, sobre aquell pardalet, sobre aquelles pedres.
Necessit tornar, respirar aquell aire de nou, reviure els meus nebots somrients, jugar amb ells.
Vull pintar es sol néixer i morir.
Vull sentir ben a dins es pols d'aquesta terra a cada bàtec i moure'm amb ell... ballant danses eternes per es astres.
Vull emblanquinar parets de calç a cada primavera, semblar melons i síndries.
Vull sessejar, vull xerrar...
Somriure a cares que em multipliquen i que no em resten.

Cada vegada que em venen aquestes ones d'enyorança, trec llàgrimes salades que em fan net, que em fan pura.
El meu estimat diu que tal vegada sóc o he estat sa seva mussa blava menorquina... tal vegada si però que importa.
Jo em sent un pobre borinot dintre d'un simple test florit de Berlín inclús en aquests dies que sembla que els deus l'han perdonada i brilla és sol i el cel és blau i no gris.
Un borinot de cos tenyit de negre berlinès i groc de gira-sol, d'un conjunt d'ànimes que no es cansen de brillar i il·luminar.
Un borinot a qui li roben i roben la mel que replega nit i dia, per emmalaltir de dolçor.

Oh estimat!

M'ofeg en aquest país tan alemany i emmalaltiré si em duen tan enfora, enfora de Menorca i de tot quant estim.

Faré una súplica muda, un mantra a Shiva, a Sant Pere i Santa Elena.

Els ja saben que m'han de salvar d'aquesta presó dins la qual només ja escriure elegies narrades puc.

Els ja saben on m'han d'en dur.

Allà on odes i èglogues escrigui i aquarel·les de sal pinti.

Vinjolites

Vinjolites negres que volen amb l'aire de fons blau.

Estirada a n'és coixí, rodejada de murs a una ciutat de murs.

Al costat d'un rèptil capficat, inspirat que m'abandona.

I jo, estirada, enrodillada de teles i amb l'orella
tapada ara per trossets de ceba.

Cega, Sorda i muda.

Diria que si a la mort que ve en forma de vinjolites negres si sabés
que en tornar a obrir els ulls seria de nou allà, amb tu i amb ells,
allà com ara,
amb els meus millors vestits,
amb la meva llum,
per tu i pel camp,
per sempre.

Orella destapada

Després de somriures purs i vitals amb el meu amic i estimat d'ulls verds.

Després d'endinsar-nos junts, en teatres d'història i novel·la,
i tot després,
just quan ell fondejava universos d'aigua i matèria del cos.
M'he alçat al cel.

Se m'havia destapat l'oïda,
i he sentit des de l'ànima,
com àngels i nimfes em cridaven al so d'orquestres de violins,
violoncels, orgues i clarinets...
i m'enviaven fils de seda ben prims,
per seguir les notes que tocaven.
Jo els he agafat, i m'han fet moure com un titella.
M'han dirigit amb la tensió de les cordes, i la pressió de les tecles,
amb el vaivé de l'arc.
I després han tallat els fils per veurem continuar creant fugues
entre els edificis i arbres,
entre cortinatges i alens plens de vida.

He deixat peuades de suor a terra, a la llenya fosca, senyals i

marques de danses celestials, colossals, empremtes tribals.

He acariciat esperits dansaires,
he dibuixat nius de màgia,
i he acomiadat un dia més,
a cada estirament de cama ràpida i tensa,
allà on l'horitzó taronjós esdevé fosc.

He teixit i brodat teranyines de pau i de serenitat amb els fils de
seda dels àngels i les ninfes.
M'he empassat per seqüències, petites bases de saliva embassades
just baix sa gargamella,

i he permès als ossos cansats de tanta formalitat,
torçar-se i divagar a través de les meravelloses deformitats del que
és orgànic.

Perdre's en l'inequívoc,
en la veritat més pura.

Deambular amb la pell a fora,
desconstruint el rostre cansat.
He deixat d'escriure
de pensar i de recordar,
per celebrar.

Li he donat al món i a la terra tot
allò que em regala la vida.
L'energia divina,
l'impuls etern
i l'única salvació definitiva
i atemporal
de l'esperit.

Orella tapada amb tela drap

Asfixia de nou,
on són els amics?, els vins, el tabac?

Croissants, cocos, cafè,
sordera,
lletres,
ignorància,
abandó.

On sou amics?
De què serveix un Berlín florit sense vosaltres?
De què em serveix el llac si no em puc mullar?
De què em serveix un habitatge?, i els diners?

Si només vull Menorca i vosaltres.

L'espai comú

Serà que ell es retira dins ell mateix
i no necessita viure al costat del mar
ni a fora d'aquesta torre envidrada?

Serà que és distret, afable i benigne,
silenciós i respectuós i no solitari,
individual i egoista?

Serà que sóc jo que exalt el drama
al desastre, i que veig abandó
i asfíxia allà on hi ha només espai
serè i lliure?
Serà que sóc jo la que s'allunya.
La que s'amaga?

Que més podria desitjar que un
espai comú amb el silenci de biblioteca?

Que més podria desitjar que un
home que per davant de tot
deixa succeir la pau i l'amori l'expressió?

Desitj

Desitj xiular per rompre tal silenci.
Desitj omplir la casa de criatures per ballar amb elles,
cantar amb elles, pintar amb elles, jugar amb elles,
llegir amb elles, pensar amb elles.

Per convertir-me en infant,
exaltar la casa de somriures i d'alegria,
de crits i moviments de frenesí.

Esvalotar-los.

I pacificar-los amb dolçor,
moviments serens i maternals,
poesies, contes i rondalles,
veu d'acampar i badalls provocats
contagiosos,
meditacions i tambors silenciosos
fins a dormir-los.

I només quan ells dormen,
cansats d'haver viscut,

àngels del cel.
Només en aquest moment,
esprémer el silenci i la soledat
del seu buit.

Casa 9

La recerca de la veritat, de l'autenticitat.
La casa del viatge de motxilla i maleta,
d'avió, de tuc tuc i de rickshaw.

O viatge espiritual de *Nosce te ipsum*.
Viatge mental, intern.
De recerca i de comprensió.

Tot allò que és fet per explicar el món,
i per entendre'l
l'acadèmia, la filosofia, la religió,
l'art i l'astrologia.
Els llibres i els somnis.

Espai global, estudiós, dinàmic,
lliure, carregat de trobades i acomiadaments.
De saviesa.
De sentit.

El carruatge de dos cavalls
que et porta a casa.

Vet aquí que aquesta història s'està a punt d'acabar. Nou pomes esperaven en fila índia i ara ja l'última l'agafa amb la mà i l'enfila rapaç i decidida. Com tot acte de vida, comença i acaba. O acaba i comença. L'última poma, la novena és hermosa com les altres, ja no li importa si és dolça, amarga, insípida o líquida, la veu bella. És l'última. Encara no sap que passarà, ni en què aquest acte es convertirà. Per un costat ja ha esdevingut pintura, acte poètic, salvació, drama, videografia, guió, i just aquí i ara, n'és literatura.

Deia ella, la que tard o prest havia d'anomenar, Marguerite Duras.
"L'escriptura arriba com el vent, està nua, és la tinta, és l'escrit, i passa com res passa a la vida, res, excepte això, la vida."

I ara no cal que descrigui l'escena. Ja la teniu al cap, al ventre, a l'imaginari. Ara no cal que escrigui si es senten ocells. És clar que es senten ocells. Els ocells poden matar el pensament. Ens poden salvar de la bogeria també. La gent no els escolta però ells ens parlen del moment, de la vida, del temps.

03/06/2019

00:06:36

"Doncs, jo crec que amb aquesta última poma em comprometo a ser feliç i a riure'm un poc de mi mateixa. A treure el drama. Amb l'art per exemple com estic fent ara per exemple no?"

Sempre hi ha mil visions: La visió de l'habitació, la visió dels edificis reflectits al vidre, la visió frontal, la visió lateral, la pared, la mosca. Hi ha sempre mil visions. Acceptar que sempre hi ha d'haver una mica de drama a la vida. No ens fiquem pessimistes.

L'home ha d'utilitzar la vida, el món, el drama, la matèria, els pensaments. N'ha de fer profit. I l'artista utilitza l'art per a curar-se.

L'art és un mitjà, un canal d'expressió però en mi és la meua teràpia.

També respiraràs més!"

(Eructus al final i continuarà)

Perquè després del nou ve el deu
i abans del deu el nou,
i abans del nou el vuit
i els cicles tornen
i la roda segueix rodant
i m'he deixat mil històries
més per contar.

Sa Cova

Ens vàrem enamorar com només s'enamoren els millors amics. Vam ser de seguida un duet de bessones separades per la ment i les idees però nodrides i enganxades de l'únic aliment comú: l'amor. Et vaig regalar claus, escrits, quadres i somriures, obertura de ment i aire i tu em vas regalar el llaç fort, l'aigua, el mar i el quotidià. I d'entre tantes coses belles, cap d'ella era més valuosa que la teva amistat.

Però tot això ocorria en aquella illa, dintre aquella cova, dintre aquella caverna.

Així que, vaig decidir sortir a buscar el sol a llocs on habiten rius i no mars, a on habita la flama divina i no el foc. On s'eleven grans muntanyes i valls. I vaig trobar-ne rèpliques infinites, ombres exagerades de tu i de les teves necessitats. Em vaig trobar amb el sol de cara i m'encegui. Em vaig trobar la flama divina per veure com el foc crema els boscos geomètricament i per cremar cossos en gasta tres hores i en deixa part del pit de l'home i anca de la dona vius. Vaig trobar-me enfront dels meus pits, ous d'ocells trencats i cossos d'animals morts i arbres caiguts, trencats per tempestes, vells nazis emmascarats en joves d'ulls blaus i feixistes de gimnàs col·legues de la bòfia. Membres de la màfia amb noms de deus miraculosos. Murs de formigó enderrocats que mai acaben.

Vaig ser perseguida pels carrers i acariciada pels qui fan de l'amor plaer i acaronada pels qui contenen pigues mentre visualitzen l'univers a la teva esquena. He estat enverinada pel verí de la mirada.

Vaig percebre que la realitat és variable i alterable i que tot neix d'un sol que no es Déu, sinó la vida. Vaig aprendre a estimar la soledat, la comunitat, el buit i la massa. Vaig nodrir-me de la calç i de la foscor, del fred, de l'ombra i l'enyorança. I vaig tornar en entendre que tot el que havia guanyat amb aquest viatge era el més pur i més diví després de l'amor. La llibertat. Del qui romp les seves cadenes i surt a explorar. Del qui torna amb una sola motxilla carregada de tot i res. Del just i necessari.

I no em fa menys illenca el fet d'haver-ha deixat.

_ Quantes més ànimes necessitaven els teus regals?

No torn a tu cercant un nom, un ofici, una categoria, ni una pàtria, o paradís.

Torn perquè ara sé més que mai que t'estimo, perquè sé que m'has estimat mentre no hi era i m'has fet present a cada minut de la meua vida encara que fos llunyana i distant.

I és per això que torn, estimada Menorca. Torn a tu. A la teua amistat, al teu amor. Torn lliure i decidida.